

[Jørgen Junior]

fik undgået at skulle se et forslag fra fremskridtspartiet vedtaget, håber jeg den ser som et væsentligt resultat. For os er det blot positivt at se vort forslag realiseret, og jeg skal anbefale, at socialdemokratiet fremover i højere grad benytter sig af denne taktik og tager ved lære også af mere væsentlige dele af fremskridtspartiets politik.

Det andet ændringsforslag, jeg godt vil henlede opmærksomheden på, er ændringsforslag nr. 17 til L 157. Efter at socialministeren havde givet urigtige oplysninger til socialudvalget på spørgsmål nr. 34 og 34 A og længe havde fortsat med at postulere disse, hvilket vel sagtens skyldtes en manglende indsigt på dette nye område, som socialministeriet jo ikke har det helt store begreb om, lykkedes det endelig på selve den dag, hvor betænkningen blev afgivet, i et samråd med skatte- og afgiftsministeren at gøre denne situationen klar og få ham til at foranledige socialministeren til at stille det nævnte ændringsforslag. At tilslutte sig det af fremskridtspartiet allerede stillede ændringsforslag ville naturligvis også have været for meget for en socialdemokratisk regering at gøre.

Da vort ændringsforslag nr. 14 imidlertid både er lettere administrerbart og udelukker fejlskøn for dem, der administrerer bistandsloven, har vi opretholdt dette, men stemmer naturligvis for ændringsforslag nr. 17, da vi har konstateret, der ikke er flertal for den fornuftigste løsning. Fremfor alt glæder vi os over, at det lykkedes at få stoppet den absurditet, som ingen af de fire gamle, erfarne partier havde forstået at de foreslog. At ministerens fejlsvar og mangel på indsigt i øvrigt må virke foruroligende, er klart. Man spørger sig selv: hvor mange fadæser – for der har været tale om en mindre fadæse – opdages først senere? Man håber, at det ikke er for mange. Man frygter.

Fremskridtspartiets egne ændringsforslag falder i to grupper. Væsentligst er naturligvis vort principielle forslag, der ville medføre den ensartede og forbedrede pension, som vi hele tiden er gået ind for. Det er ændringsforslag nr. 4 til L 158. Dette fremsættes, uden at vi i forbindelse med en gennemførelse af forslaget ville kræve de urimelige og uretfærdige forskelle i pensionerne i øvrigt ophævet. Det skal dog siges klart, at vi naturligvis fortsat ønsker ens pension til alle, og dermed mener vi alle, både offentligt ansatte og al-

mindelige borgere. Bliver det ændringsforslag, vi har stillet i forbindelse med denne lov, imidlertid vedtaget, vil det ikke medføre noget som helst andet end klare og utvetydige forbedringer for almindelige folkepensionister, nemlig 31.200 kr. for enlige og 62.400 kr. for pensionistægtepar i 1979. Desværre ville forslaget gennemført alene heller ikke medføre en skattefritagelse, idet dette ville forudsætte andre af vore forslag gennemført, fremfor alt naturligvis forslaget om at forhøje den skattefri bundgrænse.

De bemærkninger, som hr. Albertsen kom med i sit indlæg, om, at en vedtagelse af det ændringsforslag, som fremskridtspartiet har stillet, ville medføre forringelser for enke- og invalidepensioner, er uden hold i realiteterne.

Den anden gruppe af ændringsforslag fra fremskridtspartiet er tekniske forbedringsforslag til socialministeriets nye arbejdsområde, nemlig boligydelsesforslaget. Jeg vil her i særdeleshed gøre opmærksom på ændringsforslag nr. 1 til L 157. Hvis dette blev vedtaget, blev en urimelig og uanstændig diskrimination af mange pensionister udelukket. Det drejer som om personer, der bor sammen uden at være gift. Ved dødsfald vil de efterlevende løbe ind i store vanskeligheder. Det samme vil ske ved boligydelse til ejere, hvor der f. eks. er tale om søreje for den part, der endnu ikke har nået pensionsalderen. Og dette er jo som bekendt en ret almindelig situation, og jeg håber dog, at i hvert fald nogle af mindretalspartierne er i besiddelse af den saglighed, at de vil støtte, at det boligydelsesforslag, samfundet nu bliver belastet med, ikke i alt for høj grad får lov til at stå uimodsagt på sine allermost åbenbare svaghedspunkter.

Jeg vil godt slutte med at sammenfatte, hvorledes jeg nu ved denne anden behandling ser situationen i den sag, som efterhånden er ved at udvikle sig til at blive samfundet mod pensionisterne. Hårde ord, men på mange måder desværre korrekte. Langsomt og sikkert er vi ved at fjerne os fra det, der burde være tilfældet, nemlig den sociale sikring af samfundets svageste, eller en af de svageste, grupper og den visen respekt over for de ældre, der bør have en klar ret til ikke fortsat at blive behandlet, som tilfældet er nu. Der er for det første med det foreliggende ikke tale om noget som helst med nogen som helst ret til at kalde sig en pensionsre-